

Fra Kirkebogen.

Ved *John M. Møller.*

Gamtofte.

^{11/9} 1756 blev en i Stranden druknet fremmed Mand, som ved Hellig Kilde¹⁾ paa Lundager Mark var opflødt, sadt i aaben Grav paa Gamtofte Kgd. indtil videre. Der blev siden kastet iord paa ham af Bønderne, dog ey af Hr. Provsten.

[D. F. Seidelin, Præst i Gamtofte fra 1738 til sin Død ^{19/6} 1791, Provst 1750—75.]

24. Aug. 1807 begr. Anders Jørgensen af Egerup, 63 Aar gl. NB. uden at blive ringet over ham, da Ringen var forbuden, fordi Engeland havde gjort Indfal her i Rigest.

16. April 1810 jordet Hendes Naade Høybaarne Fru Grevinde Christiane Fredericha Ernestine de Rantzau fød Wedel.

Sit Kiøns Ære, sin Mands Fryd, Menneskehedens Lyksalighed. 60 Aar.

Kjøng.

1727 Dom. 20 Trin. blev et fremmed barn (som en Qvinde kom med op til Søeholms Huus i en Kurf, og fich en bonde

---

¹⁾ ^{28/3} 1755 indberettede Sognepr. L. Bertelsen: Ved Assens findes især 3 rindende Kilder, af hvilke den ene er en Papistisk, som ligger tæt ved Strandbredden, saa at Havet som oftest løber derudi; uanseet bliver dog Kilden holdet for en Hellig Kilde, til hvilken mange Skrøbelige Mennesker søge paa sine visse Tider om Aaret for der at søge Lægedom. Der fabuleres, at dend skal have skudt en stor Sten fra sig, som ligger en liden distance fra dend udi Havet, hvilket og skal have gjort det, at dend er bleven til det, som dend endnu ansees for (Kallske Manuscriptsaml. 377 4to). — Den hellige Kilde besøgtes endnu 1822 Sct. Hans Aften (Hofman [Bang], Odense Amt, S. 68), men findes nu ikke mere.

til at gaa ned til frue Obristinden med, foregivende, at der udj var noget, som hende var skichet fra Assens, men ved opløsning fantis at være et lidet levende nysfød Drengbarn, med hvilchet fuldte et bref, at det iche var døbt etc.), som for svagheds skyld strax blef hiemedøbt og efter Velbem^{te} Frue Obristinde Kaphengstes Betenchende kaldet Ismael, ført til Kirche, dets Daab at publicere. Fadd. var ingen uden Maren alsings, som bar det. Gud i Himmelen veed, hvo samme barns fader og Moder er. Der er efter biskopens befaling i alle Kircher giort bøn til Gud, at han vilde aabenbare dend uforskammede Moder, som saaledes kunde og vilde forglemme og forkaste sin lifvis frugt. Gud aabenbare det og lade lodden falde paa dend sandskyldige!

1729 Dom. Palmarum blef dend liden Ismael . . . begravet i hans Alders 1^{1/2} Aar . . . Frue Obristinden lod ham begrave og til Jorden skichelig bestædige.

1730. 2. Januar behagede det Gud at prøfve mig og mit fattige Huus med den ulykkelige og bedrøvelige ildebrand, som begyndte over koe hus slyden Kl. 11 formiddag, hvoraf dend ellers kom, er den alvidende Gud aller best bekiendt, hvorved al Præstegaardens bygning, hvoraf ieg mestendeel i min tid hafde renoveret ladegaarden, saa og sidst afvigte Somer opbygget af nye ald stuehuset, altsammen med stor bekostning, aldels blef lagt i aske, tillige med de fleste bester, qvæg, mobilier og bøger; da voris Patronesse, Fru Anna Barbara Sophie Carisius til Søholm, tog mig og Hustru self 12te op til sig, beviste os meget stor godhed og bar som Moderlig omsorg for os, saa og for Præstegaardens opbyggelse med egetømer og andet ved egen hielp saavel som andris ved hendis intercession; Gud derfor lønne og velsigne hende! Herren glæde os efter de Dage hand hafver plaget os! Amen.

[Wiberg, som i sin Præstehistorie nævner Præstegaardens Brand, tilføjer: Røgteren P. Bruun, som havde været Skoleholder, men fik Uskjel, havde faaet sit Tøi brændt og ansøgte i et Nyaarsvers Frøken Karen Brahe i Od. om Lærred til en Skjorte.

Jacob Hansen Sandvad, en Degnesøn fra Sandager, blev 1714 Kap. hos Sognepr. Mag. Bering til Verving og Kjøng; fra 1727 til sin Død (1755) Sognepr. for sidstnævnte Sogn.]

Orte.

²/₁₉ 1744 prædikede over Hans Jensen i Ladegaard, gl. 62 Aar. Text Ps. 1: Salig er dend, som icke vandrer i de ugudeliges Raad . . . Exord.: Rom. 6: Døden er syndens sold . . . Rester for Kloken. Hans ældste Søn Jens Hansen, gl. 20¹/₂ aar, forbød med sin Svoger N. N. i Blangstrup og En anden Mand at sjunge over graven for icke at gjøre faderen uroe i sin grav. Da dog Moderen hafde bestilt baade Prædiken og Sang. Degnen blev dog ved at siunge.

¹⁵/₁ 1745 prædikede over Sl. Karen Andersdt. af Frøberg, gl. 88 Aar. Text: Salige ere de fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn. Exord.: Jeg vil legge mig i fred og sove; thi du H. alene skal lade mig boe tryggelig (Ps. 4). 2 Rdl. Jeg gav hendes Søn Jens Hansen min Haand at holde ham skadesløs, om Orte Sognemænd efter deres Vedtægt vilde udpante fra ham 2 Tdr. Øl og 1 Rdl., fordie hand bestilte Liigprædiken. Saadan Vedtægt gav de ingen anden aarsag til, end at degnen hafde erindret dem at ringe varlig, fordie de ringte for stærk særdeles sidstafvigte 10. Sept. For denne Vedtægts skyld torte Hans Jensens enke i Ladegaard ey heller begier Prædiken over sin Mand sidst afvigte 2. Dec., før jeg lovede at holde hende frie for bemælte Bøder. Ike at jeg er saa begierlig efter Ligprædiken at holde. Men . . .

24. Sept. 1751 holdt jeg Liig Prædiken over Monsr. Krarups Sal. Kone Kirsten Christians Datter, som døde i en høj Alder (sc. 87 Aar og nogle uger) i Orte Skouhuuse og blev lagt paa Orte Kirkegaard. Text: Gen. 46 v. 30. Nihil [Intet].

2den Juule Dag (1755) holdt Hans Pedersens Hustrue i Frøbjerg sin Kierke Gang, og skjønt ieg ved siste Prædiken holdt fuld Messe for at vente efter Hende, blev hun dog saa fortrydelig ved det ieg var paa Prædikestolen, da hun hom med sit følge, at hun tilbage Holdt sit Offer og lod allene Hendes Følge ofre. Hvoraf ieg fik 3 $\frac{1}{2}$ etc.

[H. M. Bolt, som fra 1733 til sin Død (¹⁰/₃ 1751) var Sognepræst for Skydebjerg—Orte, kaldes i Wibergs Præstehistorie »en streng Husholder«. Om Eftermanden, P. A. Welling († ⁹/₄ 1761), som havde været Missionær i Grønland, bemærker Wiberg: »skrev Grønlandsk i sin Kbg.«. Det var dog kun enkelte Gange nogle faa Ord.]